RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 79.912 van 26 april 1999
in de zaak A. 67.426/IX-1161.

In zake : XXXX

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de minister van Pensioenen,
2. de minister van Ambtenarenzaken.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat XXXX op 2 februari 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing B van 4 december 1995 van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen voor politieke gevangenen waarbij zijn beroep tegen de beslissing B van 8 juni 1994 van de commissie voor vergoedingspensioenen wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 29 juni 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 23 februari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 maart 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaten R. SOREL en W. EYSKENS, die verschijnen voor verzoeker, en van eerste attaché van Financiën J. HEEMERYCK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXXX is als politieke gevangene erkend voor de periode van 20 juni 1944 tot 15 augustus 1944. Hij voldoet dus niet aan de voorwaarde om het bij artikel 1, vierde lid, van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen ingestelde vermoeden van aanrekenbaarheid aan de politieke gevangenschap te genieten, met name een gevangenschap van in totaal minstens zes maanden hebben ondergaan.

1.2. Verzoeker vraagt op 15 februari 1980 een vergoedingspensioen aan voor verscheidene kwalen, waaronder veralgemeende artrose.

1.3. Luidens het protocol van de gerechtelijk-geneeskundige dienst van 5 juni 1980 zijn er wat de artrose betreft "geen bewijzen in het dossier van oorzakelijk verband met de gevangenschap noch aanhoudende verzorging". De veralgemeende artrose wordt op 30 procent (artikel 34 van de O.B.S.I.) geschat doch met volledige aftrek als latere vreemde factoren.

1.4. Op 8 september 1981 verwerpt de commissie voor vergoedingspensioenen de veralgemeende artrose omdat geen oorsprongsbewijzen worden voorgelegd.

1.5. Verzoeker vraagt op 29 december 1992 om een onderzoek "herziening art. 40 en verergering". In het bijgevoegd verslag van 14 december 1992 van Dr. L. LEGRAND wordt gesteld dat de polyartrose in 1980 had dienen geschat te worden onder artikel 903 (XVde deel van de schaal -concentratiekamppathologie) en niet onder artikel 34, en dat deze aandoening bovendien verergerd is tot 50 à 55 procent.

1.6. De commissie voor vergoedingspensioenen verwerpt in haar beslissing B van 8 juni 1994 deze herzieningsaanvraag als volgt :

> "Overwegende dat bij beslissing van de Commissie in datum van 8 september 1981, de pensioenaanvraag voor artrose verworpen werd omdat er geen bewijzen voorgelegd werden waaruit bleek dat de kwaal opgedaan werd gedurende de politieke gevangenschap;
>
> Overwegende dat geen vergissing wordt aangetoond in bedoelde beslissing, omdat er ook niet bewezen wordt dat er destijds wel degelijk oorsprongsbewijzen aangebracht werden;
>
> Overwegende dat volgens Dr. LEGRAND, de vergissing schuilt in het feit dat de artrose geschat werd bij toepassing van artikel 34 van het barema der invaliditeiten, zodat het bewijs van oorsprong en de blijvende verzorging moesten aangetoond worden, daar waar hij gebruik moest maken van artikel 903 van het barema, zodat geen bewijs van oorsprong moest aangetoond worden;
>
> Overwegende dat een vergissing in het bepalen van het artikel van de nomenclatuur dat betrekking heeft op een aandoening, waarvan niet betwist wordt dat ze bestaat, een dwaling omtrent het recht is en aldus niet vatbaar is voor herziening; dat hieruit volgt dat, zelfs moest Dr. LEGRAND in zijn verslag bewijzen dat zulke vergissing begaan werd, er nog geen herziening kan gebeuren van de bestreden beslissing".

1.7. Verzoeker tekent tegen deze beslissing op 28 juni 1994 hoger beroep aan. In een verslag van Dr. L. LEGRAND wordt uiteengezet dat de artrose van

betrokkene een degeneratieve kwaal is, die noodzakelijkerwijze laattijdig optreedt en onder artikel 903 diende te worden geschat.

1.8. In haar beslissing B van 4 december 1995 verklaart de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen voor politieke gevangenen dit beroep als volgt ongegrond :

> "Overwegende dat betrokkene inroept dat de artrose in 1980 diende onderzocht te worden onder het vijftiende deel nl. art. 903 en niet onder artikel 34 van de schaal en dat door de toepassing van het vijftiende deel er geen bewijzen van oorsprong dienen geleverd te worden daar de symptomen van de kwaal pas vele jaren later te voorschijn komen en dat het niet behandelen van de kwaal onder het vijftiende deel dient beschouwd te worden als een materiële vergissing, zich steunende op het arrest DELAISSE nr. 45.866 van de Raad van State van 14 februari 1994.
>
> Uit het arrest nr. 34.761-62, 17 april 1990 blijkt dat indien de gevangenschap - zoals in dit geval - geen zes maanden geduurd heeft, het bewijs moet worden geleverd dat de aandoening tijdens en door de gevangenschap werd veroorzaakt.
>
> Ook voor de kwalen die in deel XV van de officiële schaal zijn gerangschikt moet worden aangetoond dat zij aan die politieke gevangenschap te wijten zijn.
>
> Deel XV van de O.B.S.I. geeft als richtlijn aan de geneesheren-experts dat de 'politiek gevangenen het voordeel van het vermoeden van oorsprong krijgen' maar deze richtlijnen kunnen niet opwegen tegen de bepalingen van de artikelen 1 en 2 van de samengeordende wetten welke stellen dat 'alleen behoorlijk vastgestelde lichamelijke schade' aanleiding kan geven tot een pensioen.
>
> De toepassing van een bepaald artikel van de schaal is de verantwoordelijkheid van de medische commissie. Wanneer de geneesheer van betrokkene meent dat er een ander artikel dient toegepast te worden dan is dit een andere medische interpretatie die niet valt onder de materiële vergissing zoals bedoeld in artikel 40.
>
> Betrokkene bewijst niet dat de toepassing van artikel 34 verkeerd is. Zelfs indien men zou veronderstellen dat een verkeerd artikel zou toegepast geweest zijn dan is er geen vergissing in de aangevochten beslissing daar de medische commissie in 1980 duidelijk stelt dat er geen bewijzen aanwezig zijn die kunnen leiden tot de aanrekenbaarheid en zelfs wanneer men artikel 903 zou toepassen dient het

bewijs van het verband met de krijgsgevangenschap geleverd te worden, wat hier het geval niet is".

Het is deze beslissing waarvan thans de vernietiging wordt gevorderd.

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd en genomen is met schending van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen, doordat de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen voor politieke gevangenen weigert te erkennen dat de rangschikking van de artrose onder het artikel 34 in plaats van artikel 903 een materiële vergissing vatbaar voor herziening is, terwijl ook politieke gevangenen met een gevangenschap van minder dan zes maanden steeds de toepassing van het XVde deel van de schaal moeten kunnen genieten;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de kwalen die een politieke gevangene met minder dan zes maanden gevangenschap doet gelden niet "automatisch" kaderen in het XVde deel maar dat de keuze van het toe te passen artikel samenhangt met de al dan niet specifieke aard van de door de gerechtelijk-geneeskundige dienst vastgestelde letsels, dat deze keuze derhalve noodzakelijkerwijze een medische appreciatie inhoudt, dat de keuze van het toegepaste artikel dan ook een betwisting in rechte behelst en een verschil van mening over het toe te passen artikel derhalve geenszins de objectieve vergissing over feitelijke elementen in de zin van artikel 40 van de gecoördineerde wetten kan uitmaken;

2.3.1. Overwegende dat, waar artikel 40 van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen bepaalt dat de beslissingen herzien kunnen worden wanneer bevonden wordt dat de eerste beslissing op een vergissing berust, het uitsluitend op een objectieve

vergissing doelt, namelijk een vergissing omtrent de feitelijke toedracht van de zaak, met uitsluiting van loutere appreciatiefouten; dat de commissie van beroep niet bevoegd is om kennis te nemen van een aanvraag om herziening waarbij men haar vraagt de feitelijke toedracht anders te beoordelen dan in de oorspronkelijke beslissing; dat de in deel XV "Concentratiekamppathologie" van de Officiële Belgische Schaal ter bepaling van de invaliditeiten opgenomen kwalen, waaronder artikel 903-arthrosis, -los van het vermoeden van oorsprong- kunnen worden aanvaard zodra ze worden vastgesteld in zoverre deze kwalen, van medisch oogpunt uit, van zuiver concentratiekamppathologische aard zijn en dus noodzakelijkerwijze in de politieke gevangenschap hun oorsprong moeten vinden;

2.3.2. Overwegende dat de veralgemeende artrose door de gerechtelijk-geneeskundige dienst op 5 juni 1980 werd gerangschikt onder artikel 34 van de Officiële Belgische Schaal ter bepaling van de invaliditeiten; dat de concentratiekamppathologische aandoening artrose-artikel 903 bij verzoeker door de gerechtelijk-geneeskundige dienst niet werd vastgesteld; dat als grond tot herziening van de beslissing van 8 september 1981 van de commissie voor vergoedingspensioenen verzoeker aanvoerde dat de artrose destijds ten onrechte onder artikel 34 van de Officiële Belgische Schaal ter bepaling van de invaliditeiten was gerangschikt, terwijl men artikel 903 van het XVde deel had moeten toepassen; dat, zoals de verwerende partij terecht stelt, de keuze van het toe te passen artikel van de Officiële Belgische Schaal ter bepaling van de invaliditeiten samenhangt met de aard van de door de gerechtelijk-geneeskundige dienst vastgestelde letsels en deze keuze bijgevolg noodzakelijkerwijze een medische appreciatie inhoudt; dat de door verzoeker aangevoerde vergissing niet bestond in een onwetendheid of in een miskenning van een feitelijk gegeven, maar in een verkeerde medische beoordeling, wat

geen aanleiding tot herziening kan zijn; dat de dwaling die niet slaat op een feitelijk gegeven, maar op de toepassing van de artikelen van de Officiële Belgische Schaal ter bepaling van de invaliditeiten geen vergissing in de betekenis van arikel 40 van de gecoördineerde wetten is; dat de commissie van beroep derhalve volkomen terecht heeft gesteld dat er geen materiële vergissing zoals bedoeld in artikel 40 werd aangevoerd; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten van de Raad van State vraagt "dat de identiteit van de verzoekende partij niet zou worden vermeld bij de publicatie van het arrest van de Raad van State in onderhavige zaak";

Overwegende dat niets zich tegen de depersonalisatie bij de publicatie van het arrest verzet,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

Bij de publicatie van dit arrest wordt de identiteit van verzoeker niet opgenomen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig april 1900 negenennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	voorzitter,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. VAN AELST. **J. BORRET.**